

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιδ΄ 16-24 Μτθ. κβ΄14)
15 Δεκεμβρίου 2019

΄Η παραβολὴ τοῦ Μεγάλου Δείπνου, ποὺ διαβάζεται σήμερα, Κυριακὴ τῶν ἀγίων Προπατόρων, εἰκονίζει καθαρὰ τὴν Ἐκκλησία, ποὺ ἐκφράζεται στὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Δηλαδὴ ἡ πρόσκληση γιὰ συμμετοχὴ τῶν ἀνθρώπων στὸ Μεγάλο Δεῖπνο, εἴναι πρόσκληση γιὰ νὰ δεχθοῦν νὰ γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ κοινωνήσουν τὸ πανάγιο Σῶμα καὶ τὸ Τίμιο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς μελετήσουμε γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν παραβολὴ ποὺ σήμερα ἀκούσαμε.

Κάποιος ἄνθρωπος προσκάλεσε σὲ δεῖπνο ὅσους φαίνονταν ὅτι εἴναι φίλοι του, γιὰ νὰ περάσουν λίγες ὥρες στὴ δική του χαρά. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὁ ἔνας μετὰ τὸν ἄλλον περιφρόνησαν τὴν πρόσκλησή του ὁ καθένας γιὰ τὸν δικό του λόγο. Ὁ ἔνας εἶχε ἀγοράσει ἔνα κομμάτι γῆς καὶ δὲν εἶχε τὸν καιρό. Ὁ ἄλλος εἶχε ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καὶ εἶχε δουλειά. Κάποιος τρίτος μόλις εἶχε παντρευτεῖ καὶ δὲν εἶχε διάθεση νὰ ἀνταποκριθεῖ. Άφοῦ ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ προσέλθουν ὁ οἰκοδεσπότης κάλεσε στὸ δεῖπνο τοὺς φτωχούς, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἄστεγους, τοὺς κοινωνικὰ παραθεωρημένους.

΄Η πρόσκληση αὐτὴ γιὰ τὸ μεγάλο δεῖπνο, ποὺ εἴναι τὸ Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀπευθύνεται καὶ στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς προσωπικὰ καὶ συνεχίζεται μέσα στὴ Θεία Λειτουργία, ποὺ εἴναι ἡ συγκεφαλαίωση ὅλη τῆς Θείας Οἰκουνομίας. Σ'αὐτὴν πραγματοποιεῖται ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ καὶ κοινωνία τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ συγχρόνως ἀποκαλύπτεται ἡ φύση καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μυστηρίου Θεανθρώπινης κοινωνίας.

΄Η Λειτουργία εἴναι τὸ μυστήριο τῆς συνάξεως. Πρέπει ἀκλόνητα νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ θυμόμαστε ὅτι στὸ Ναὸ δὲν πηγαίνουμε γιὰ προσωπικὲς προσευχές, ἀλλὰ γιὰ νὰ συναχθοῦμε σὲ Ἐκκλησία. Καὶ ὅταν λέμε «πηγαίνω στὴν Ἐκκλησία», αὐτὸ σημαίνει πηγαίνω στὴ σύναξη τῶν πιστῶν, ὥστε μαζὶ μὲ αὐτοὺς νὰ συγκροτήσω τὴν Ἐκκλησία, νὰ ἐνεργοποιήσω αὐτὸ ποὺ ἔγινα τὴν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μου, δηλαδὴ μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Πηγαίνω νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Δυστυχῶς, ἀκόμη καὶ σήμερα, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχουμε ὅλοι ἀκόμη τὴ συνείδηση τῆς βαθύτερης καὶ οὐσιαστικῆς σημασίας τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῶν Ἅγιων Μυστηρίων ἢ τὰ θεωροῦμε ὡς ἀπλὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα, ὡς εὐκαιρίες ἀτομικῆς τελειώσεως καὶ

σωτηρίας ἥ ὡς πράξεις ποὺ ἀφήνονται ἀποκλειστικὰ στὴν ἐπιθυμία ἐκάστου τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν προετοιμασία. Πόσο θλιβερὸ εῖναι νὰ ἀρνούμεθα τὴν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ ἐπειδὴ ἔχουμε ἀπορροφηθεῖ ἀπὸ τὰ ἐπίγεια. Ἡ περισσότερο ὅταν κοινωνοῦμε γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε μιὰ ὑποχρέωση ἥ γιὰ τὸ ἔθιμο ἥ ἀκόμη γιὰ τὸ καλὸ ! Ἄλλοι πάλι δὲν κοινωνοῦν ἐπειδὴ θεωροῦν τὸν ἔαυτό τους ἀνάξιο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καστιανὸς γράφει « Δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε τὴν Θεία Κοινωνία, ἐπειδὴ θεωροῦμε τὸν ἔαυτό μας ἀμαρτωλό. Ἀντίθετα πρέπει νὰ προσερχόμαστε πολὺ πιὸ συχνὰ γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ μὲ τόση ταπείνωση καὶ πίστη ποὺ νὰ θεωροῦμε τὸν ἔαυτό μας ἀνάξιο. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἀγιότητα τοῦ Χριστοῦ εῖναι ἐκείνη ποὺ μᾶς κάνει ἀξίους νά κοινωνοῦμε τὰ δῶρα Του καὶ ὅχι ἡ δική μας».

Ἡ συνεχὴς Κοινωνία εῖναι τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ ὑποχρέωση ἀλλὰ γιὰ πράξη ἀγάπης καὶ λατρείας πρὸς τὸν Θεό, ἀρκεῖ νὰ εἴμαστε ἀνέγκλητοι ἀπὸ τὸν πιευματικό μας.

Ἀδελφοί μου, ἃς μὴν ἀρνούμεθα τὴν αἰώνια πρόσκληση στὸ Δεῖπνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, γιὰ νὰ μὴ στερηθοῦμε τὴν χαρὰ τῆς κοινωνίας μας μὲ τὸν Θεό. Άμην.

[dkpdf-button]